

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce XX, se sídlem XX, zastoupeného JUDr. Markétou Gabrielovou, bytem Jirny, Wolkerova č.424, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. KULK 69787/2011/ODL/46 ze dne 16. 9. 2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. KULK 69787/2011/ODL/46 ze dne 16. 9. 2011 se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým ve výroku označeným rozhodnutím ze dne 16.9.2011 zamítl odvolání společnosti XX, směřující proti platebnímu výměru Městského úřadu Jilemnice čj. MUJUI/2595/2011/FIN-POPL./5 ze dne 2.6.2011. V odůvodnění svého rozhodnutí v reakci na uplatněné odvolací důvody rozvádí, z jakých skutkových a právních důvodů pokládá napadený platební výměr za zákonný.

Ve své včas podané žalobě, na které trvá právní nástupce žalobce XX, navrhuje, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Dále požaduje náhradu nákladů řízení, jejichž výši nespecifikuje. Předně zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno žalovaným, aniž by žalovaný odstranil vady platebního výměru a rozhodoval i mimo okruh své věcné působnosti. Poté, co popisuje průběh řízení i s odvoláním na užití normy, vytýká žalovanému následující konkrétní pochybení. Platební výměr se nezabývá výkladem příslušných ustanovení, zejména smyslu ust. § 2, písm. e) a § 17 loterijního zákona. Žalovaný sice pokládá platební výměr za řádně odůvodněný, ale v rozporu s tímto stanoviskem sám podává v odůvodnění svého rozhodnutí rozsáhlý výklad zákona.

Taková argumentace ale v platebním výměru absentuje, proto mělo dojít v odvolacím řízení ke změně a doplnění platebního výměru. V části odůvodnění se žalovaný odpoutává od důvodů odvolání a uvádí úvahy, které v odvolání obsaženy nebyly. Zřejmě přejal tuto pasáž z rozhodnutí v jiné věci. Žalobce nikdy neuváděl, že by měl být platební výměr vydán před splatností poplatku. Z toho žalobce vyvozuje, že i jinak čerpal žalovaný z jiných podkladů. Ohledně poplatku podal žalobce veškeré relevantní informace, vyslovil jen svůj právní názor, což není obstrukčních chováním, a je proto nepřípustné, aby byl zato postihován sankcí, kterou navýšení poplatku nesporně je. Svým postojem jen projevil odlišný právní názor při absenci jiného procesního nástroje. V dané souvislosti poukazuje na právo obrátit se na soud. Výši poplatku vůbec žalovaný nezkoumal, jen konstatoval, že správce daně nepřekročil meze správního uvážení. Přitom je odvolací povinen zabývat se všemi odvolacími důvody. Platí, že pokud by poplatník zaplatil poplatek včas, sám by se tím vzdal ústavně zaručeného práva na soudní přezkum rozhodnutí. V další části žaloby se podrobně zabývá otázkou ústavnosti procesu přijímání z. č. 183/2010 Sb.

Žalovaný krajský úřad trvá ve svém písemném vyjádření k podané žalobě na správnosti napadeného rozhodnutí z důvodů, jejich podstata je již uvedena v napadeném rozhodnutí s tím, že své závěry opřel výhradně o obsah správního spisu v dané právní věci a se všemi důvody odvolání se patřičně vypořádal. Navrhuje žalobu zamítnout.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí vcházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícímu závěru.

Je pravdou, že odůvodnění platebního výměru ze dne 2.6.2011, kterým byl žalobci za období od 1.1.2011 do 31.3.2011 vyměřen místní poplatek v celkové výši 22.500,- Kč včetně jeho navýšení o 50%, je v některých konkrétních směrech stručné, avšak nikoli do takové míry, aby nebylo přezkoumatelné v řízení odvolacím. Je třeba poukázat na to, že rozhodnutí, učiněná správním orgánem v prvním stupni a poté ve druhém v odvolacím řízení tvoří jeden celek a jako taková jsou též pojímána jako úkony správních orgánů, konstituující či deklarující okruh konkrétních práv a povinností. V dané souvislosti musí soud konstatovat, že výrokem platebního výměru bylo zcela srozumitelně a konkrétně určeno: a) o jaký místní poplatek se jedná, b) na základě jaké právní normy vč. konkrétního označení obecně závazné vyhlášky je ukládán, c) za jaké období je stanoven a d) jaká je výše místního poplatku, vč. částky jeho navýšení a vč. lhůty k plnění. Soud nemá v dané právní věci důvodu vytýkat žalovanému, že pominul neodstranitelné vady výroku odvoláním napadeného platebního výměru, protože takové nedostatky z pohledu § 102 odst. 1, písm. d, e) z.č. 280/2009 Sb. (daňového řádu) zde shledány nebyly. Rozvedení konkrétních skutkových okolností se skutkovými závěry a výstižné závěry právní jsou až obsahem odůvodnění rozhodnutí (platebního výměru) podle § 102 odst. 2,3 a 4) cit. zákona.

V odůvodnění platebního výměru jsou pak rozvedena základní skutková zjištění, vč. označení typu přístrojů, povolení ministerstvem a průběh řízení, v to počítaje i označení výzev k upřesnění skutku, zejména co se týká provozu přístrojů a doby platnosti povolení, čímž ale bylo jen ověřeno, že se jedná o přístroje, jejichž provozování bylo již předmětem rozhodování předchozím platebním výměrem (z 28.12.2010). Městský úřad se zabývá i závazností z.č.183/2010 Sb. Následně rozvádí, z jakého důvodu využil ust. § 11

z.č. 565/1990 Sb. a navýšil poplatek o 50%. Je ale pravdou, namítanou již v žalobcově odvolání, že se městský úřad v odůvodnění platebního výměru podrobněji nezabýval právním rozбором pojmu „jiné technické zařízení“ z pohledu povinností subjektu místního poplatku (poplatníka).

Jak ale soud zjistil, tento nedostatek odstranil žalovaný, který plně vycházející z právního závěru městského úřadu se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabývá výkladem příslušné právní normy (i z.č. 202/1990 Sb. o loteriích) i s podrobným poukazem na nálezy Ústavního soudu sp.zn: Pl. ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011. Po shrnutí uvedeného, když další poukazy budou uvedeny dále, soud konstatuje, že odůvodnění platebního výměru v části, týkající se právního hodnocení předmětu poplatku je dosti stručné, avšak tuto vadu napravil v rámci apelačního principu v míře zcela dostatečné sám žalovaný i v reakci na uplatněné odvolací důvody, neboť neshledal zcela správně důvod pro změnu, či zrušení napadeného rozhodnutí (§ 116, odst. 1, písm. a, b/ z.č. 280/2009 Sb.). Proto soud může v podrobnostech na napadené rozhodnutí žalovaného odkázat a dodat jen následující.

Žalovaný a ani městský úřad (ten ale jen bez podrobnějšího rozboru právních úvah) nepochybyly při stanovení právního rámce, v rámci kterého bylo nutno předmětnou věc posuzovat.

Dne 16.6.2010 nabyt účinnosti z.č. 183/2010 Sb., kterým byl (mj.) novelizován i z. č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích s tím, že místnímu poplatku podléhá, stejně jako výherní hrací přístroj, i „jiné technické herní zařízení povolení Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Staví-li žalobce na roveň § 2, písm. e) a § 17 z.č. 202/1990 Sb., pak nelze jeho právní názor akceptovat, neboť ust. § 17 skutečně upravuje jen výherní hrací přístroj, avšak nic nebrání tomu, aby pod širší definici ust. § 2, písm. e) tohoto zákona byly podřazeny i přístroje podobné výherním hracím přístrojům a sloužící témuž účelu. Nic proto nebránilo obcím, aby od účinnosti zmíněné novely (i s přihlédnutím k § 10a zákona) a na základě svých obecně závazných vyhlášek vybíraly místní poplatek i za „výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Jak z obsahu správního spisu vyplývá, byly splněny tři základní podmínky, za kterých mohla obec poplatek vybírat. V první řadě se jedná o herní zařízení, které jak z uvedeného vyplývá, je předmětem místního poplatku, za druhé je potvrzena existence obecně závazné vyhlášky, která byla vydána na základě zákonného zmocnění a za třetí je zjištěno, že herní zařízení byla povolena příslušným ministerstvem.

Žalovaný nepochybil, pokud odkázal ve svých podrobných právních úvahách na nálezy Ústavního soudu sp.zn: Pl. ÚS 29/10 z důvodů, v rozhodnutí uvedených. Soud musí jen dodat následující. Návrh na konstatování protiústavnosti ust. § 1, písm. g) a § 10a) z.č. 565/1990 Sb. ve znění z.č.183/2010 Sb. před novelizací provedenou zákonem č. 485/2011 Sb., in eventum aby Ústavní soud deklaratorním výrokem konstatoval protiústavnost části třetí

z.č. 183/2010 Sb. byl zamítnut nálezy Ústavního soudu sp.zn: Pl.ÚS 6/12 ze dne 9.1.2013.

Ohledně těchto žalobních námitek soud konstatuje, že se žalovaný v potřebném rozsahu otázkami naplnění zákonných podmínek pro vyměřování místního poplatku v dané

právní zabýval, reagoval patřičně na odvolací důvody, a závěry, které jsou obsahem napadeného rozhodnutí, jsou podrobné a výstižné.

Soud souhlasí se žalobcem v tom, že nelze z dikce jeho odvolání ze dne 24.6.2011 (bod IV) spolehlivě odvodit výtku, že by měl být krácen na svých právech nevydáním platebního výměru před splatností poplatku. Soud nebude spekulovat, z jakého důvodu byla úvaha užita, je však zcela zjevné, že zmíněná méně obratná či méně případná argumentace neměla zcela zjevně vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť všemi odvolacími důvody se žalovaný patřičně zabýval.

Soud zjistil, že město Jilemnice svou obecně závaznou vyhláškou č.8/2006 ve znění její novely č.1/2010 (účinné od 1.10.2010), která byla vydána v souladu se zákonným zmocněním (§ 14 z.č.565/1990 Sb.), stanovilo nejen okruh plátců místního poplatku v návaznosti na předmět poplatku, sazbu poplatku a další náležitosti v rozsahu zákonného zmocnění, ale též splatnost poplatku, a to vše tak, že dikce vyhlášky nepřipouští „dvojí „výklad.

O tom, co je předmětem poplatku a kdo je poplatníkem, se soud již zmínil. Žalobce ani nezpochybňuje srozumitelnost ustanovení o splatnosti poplatku. Jen tvrdí v souvislosti s navýšením poplatku platebním výměrem o 50%, že již před tím dal jednoznačně najevo své pochybnosti o tom, zda je poplatníkem, a pokud městskému úřadu ohlásil uvedení přístroje do provozu, učinil tak z procesní opatrnosti. Trvá-li žalobce v dané souvislosti na tom, že navýšení poplatku je pouhým „trestem“ za projevení odlišného právního názoru za situace, kdy nemohl věc řešit jinak, pak soud se s tímto jeho stanoviskem ztotožnit nemohl.

Zásada zákonnosti spočívá mj. i v tom, že každý je povinen respektovat účinný zákon (a také i obecně závaznou vyhlášku obce, vydanou na základě zmocnění zvláštním zákonem podle § 10, písm. d/ s přihlédnutím k § 84 odst. 2, písm. h/ z.č. 128/2000 Sb.), a má-li subjekt zato, že správní orgán vydal individuální právní akt v rozporu se zákonem, je oprávněn se domáhat svého práva formou řádných či mimořádných opravných prostředků, připouští-li je zákon, popř., volit jinou zákonnou formu přezkumu správního rozhodnutí (např. postupem podle z.č. 150/2002 Sb. z.č. 99/1963 Sb.). Pro úplnost soud připomíná, a to s přihlédnutím k § 1 a 2 z.č. 280/2009 Sb., i možnost postupu podle § 154 a 155 cit. zákona. Nesplní-li povinný subjekt povinnost, uloženou mu na základě zákona (nesplní-li ji v plné míře a včas), vystavuje se i nebezpečí sankce, kterou zákon předvídá. Z uvedené obecné zásady soud vyvozuje následující závěry.

V dané právní věci byl žalobce povinen zaplatit místní poplatek za období od 1.1.2011 do 31.3.2011 do 15-tého ledna 2011 (čl. 44 obecně závazné vyhlášky). Místní poplatek ve výši 15.000,-Kč žalobce ale nezaplatil v dané lhůtě. Městský úřad pro nepochybil, pokud rozhodl platebním výměrem ze dne 2.6.2011 čj. MUJI/2595/2011/FIN-POPL./5, kterým stanovil žalobci povinnost zaplatit nejen poplatek v dané výši, ale i sankční navýšení poplatku o 50% (čl.53 vyhl. č. 8/2006), tedy celkem 22. 500,-Kč. Dlužno jen připomenout, že ust. § 11 z.č. 565/1990 Sb. je ustanovením speciálním k ust. § 139 z.č. 2/0/2009 Sb., tj. ohledně místních poplatků není vedeno „standardní“ vyměřovací řízení.

Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal s odkazem na uplatněné odvolací důvody na odůvodnění odvoláním napadeného platebního výměru, ve kterém se městský úřad zabývá konkrétními důvody navýšení poplatku o 50%. Protože i odůvodnění navýšení poplatku shledal relevantním, neměl již důvodu k pouhému opakovat již řečeného. Proto ani v tomto směru soud napadené rozhodnutí neshledal nezákonným či nepřezkoumatelným. Jen v zájmu rekapitulace soud konstatuje, že městský úřad ve svém platebním výměru stavěl na konkrétních skutkových zjištěních, která též řádně popsal. Důvody navýšení poplatku spatřuje správce daně v tom, že a) poplatek nebyl zaplacen včas, a to i přesto, že b) poplatník byl na tuto povinnost upozorněn již platebním výměrem čj. MUJI 5730/2010/FIN-POPL.4. Důvodem tudíž nebyl postih za „obstrukce“, protože sám žádné obstrukční jednání v postupu poplatníka neshledal (ani se tak nevyjádřil), a ani neměl důvod je hledat. K tomu je třeba jen dodat, že sice ust. § 11 odst. 3) z.č. 565/1990 Sb. (a také čl. 53 obecně závazné vyhlášky) nestanovuje další podmínky pro navýšení poplatku mimo včasného nezaplacení či nezaplacení poplatku v patřičné výši, to ale nezabavuje správce daně povinnosti odůvodnit zvýšení poplatku. Soud dospěl k závěru, že důvody pro sankční zvýšení poplatku (jen) o 50% městský úřad řádně a s odkazem na konkrétní skutková zjištění odůvodnil, a proto nelze vytýkat žalovanému, že pokud se s těmito důvody ztotožnil, tak na ně odkázal, aby nemusel ve svém rozhodnutí tyto důvody jen opakovat. Jak již bylo výše řečeno, rozhodnutí učiněná v jedné a téže věci nalézacím správním orgánem a odvolacím správním orgánem tvoří jeden celek. Podstatné je, že se touto odvolací námitkou odvolací orgán řádně zabýval.

Soud připomíná, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn: 59 A 27/2011, byla podána žaloba proti rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru Městského úřadu Jilemnice čj. MUJI/5730/2010/FIN-POPL./4 ze dne 28.12.2010 (vydaného tedy ještě před splatností nyní projednávaného místního poplatku), žalobce SAZKA sázková kancelář, a.s. ale vzal žalobu zpět. Tento případ zmiňuje městský úřad v platebním výměru ze dne 2.6.2011. Podle názoru soudu již pouhé opožděné zaplacení místního poplatku (byť i zde by musel správce daně podrobně zkoumat a uvést okolnosti opožděného zaplacení, či zaplacení v nesprávné výši) by mohlo postačovat k navýšení poplatku až na trojnásobek. Předchozí rozhodnutí o místním poplatku za jiné období před splatností nyní projednávaného poplatku jen zvyšuje odůvodněnost tohoto sankčního opatření, když v platebním výměru z 28.12.2010 je poplatník výslovně upozorněn na to, že ohledně opožděné zaplacení místního poplatku za období od 1.10.2010 do 31.10.2010 se od sankčního navýšení upouští. V předchozím případě projevil městský úřad benevolenci, k níž ale v nyní projednávané věci důvod nebyl. Z uvedeného totiž vyplývá, že nikoli rozpaky při výkladu zákona, ale výslovný a vědomě odmítavý přístup k plnění zákonné povinnosti byl důvodem postoje žalobce u jeho poplatkové povinnosti za období od 1.1.2011 do 31.3.2011.

Přezkoumáním věci z podnětu podané žaloby soud neshledal vad, které by mohly reálně mít vliv na rozhodnutí o meritu věci, a proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 16. května 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu